

Аллилія, Гла́съ, й.

Воскрѣніи гдѣ въ покой твой, ты,
и киѳвѣтъ стыни твоѧ.

Стіхъ: Клѧтса гдѣ дѣдъ истиною
и не щвѣржетса єѧ.

Еѵліє ѿ лукѣ, зачало, ргі.

Во врѣмѧ Оно, пѣтре востаѣша
течѣ ко гробу, и приникъ видѣ
ризы єдіны лежаща, и ѿиде въ
себѣ дивлѧса бывшемѹ. И се, два
ѡ нихъ бѣста идѣща въ тобиже
день въ вѣсь ѿстоѧщіа стадїи
шестьдесѧть ѿ ѿрлима, єйже имѧ
еммадѣсъ. И та бесѣдоваста къ се-
бѣ ѿ всѣхъ сихъ приключшихъ.
И бысть бесѣдѹющема имѧ и со-
вопрошающемасѧ, и самъ тисъ при-
ближасѧ идѣше съ нима. Очи же
єю держастѣса, да єго не позна-
ета. Рече же къ нима: что суть
словеса сїѧ, ѿ нихъже ставаєтасѧ
къ себѣ идѣща, и єста драхла;

Швѣщавъ